

Chương 50

Sở Dật Đình dụ dàng (5)

“**D**ật Đình ca ca? Người làm sao vậy? Dật Đình ca ca?”

Tô Hồng Tụ sợ hãi, cầm lấy vạt áo Sở Dật Đình kéo đẩy một lúc, may mà võ công Sở Dật Đình cao cường, có nội lực hộ thân, nếu không, bị nàng dùng sức đẩy tới đẩy đi như vậy, toàn bộ vết thương sau lưng sẽ bị phá rách, không rơi mất nửa cái mạng không thể.

“Sở Dật Đình! Sở Dật Đình!” Kêu hồi lâu, tí tách, toàn bộ nước mắt rớt xuống trên mặt hấn rồi, khó khăn lắm, Sở Dật Đình mới hơi nhúc nhích khoe miệng, nhưng vẫn không mở mắt ra, chỉ yếu ớt nói: “Đừng gọi. Đi tìm chút nhánh cây tới đốt lửa.”

Sở Dật Đình vừa nói như thế, Tô Hồng Tụ mới chợt hiểu ra, đúng vậy, trời sắp tối, đây nơi hoang dã, nhiệt độ ban ngày và ban đêm chênh nhau cực lớn, ban đêm không đốt lửa, không phải chết rét không thể.

Vội vàng “A” một tiếng, xoay người định đi, lại không yên lòng để một mình Sở Dật Đình ở đây, chỉ sợ có dã thú ngủ thấy mùi tươi, phá vỡ cửa phòng tới ăn hấn.

Mất sức chín trâu hai hổ, gần như tiêu hoa hết pháp lực toàn thân, khó khăn lắm mới bày xong kết giới xung quanh Sở Dật Đình, Tô Hồng Tụ mệt mỏi, mặt đầy mồ hôi, nhưng mà, không được, hiện giờ nàng vẫn không thể nghỉ ngơi, cúi còn chưa nhặt!

Sở Dật Đình chảy nhiều máu như vậy, nhiệt độ thân thể hấn thấp như vậy, không nổi lửa sưởi ấm cho hấn, hấn nhất định không chống đỡ được đến ngày mai.

Nghĩ như vậy, mặc dù mệt đến hai mắt hoa hoa, hai tay, hai chân đều đang không ngừng co quắp, Tô Hồng Tụ vẫn chống đỡ hai chân, tìm được cái rìu trong nhà gỗ, miễn cưỡng đi vào rừng cây chặt một đồng củi.

Lúc trở lại, trên dưới toàn thân Tô Hồng Tụ mệt mỏi không có chút sức lực.

Áo tơ tuyết trắng phóng khoáng vốn mặc trên người nàng, hiện giờ đã biến thành một đồng vải rách, dùng áo rách không đủ che thân để hình dung là thích hợp nhất.

Tóc cũng rối tung rối mù không thành hình dáng, phía trên mặt dính đầy cành và lá khô, chứ đừng nói tới, trên dưới toàn thân Tô Hồng Tụ gần như bị bụi gai trong rừng tàn phá, vết máu loang lổ, rất thê thảm.

Nhưng phảng phất giống như nàng không hề có cảm giác, vẫn kéo theo hai chân đầy vết thương chồng chất, đi tới đi lui khắp nơi đun nước nóng cho Sở Dật Đình, cầm khăn lau mồ hôi trên trán cho hắn.

Còn nấu một nồi canh gà từ con gà rừng mình vừa bắt được từ trong rừng, vừa nuốt nước miếng, lưu luyến không rời mà nhìn canh gà, vừa đỡ Sở Dật Đình dậy, vừa thổi, vừa đút canh gà vào trong miệng hắn.

Tô Hồng Tụ lúc này, nàng thật sự đã hóa thành người có dáng vẻ xấu nhất rồi.

Chính bản thân nàng không biết, dịch dung trên mặt nàng ngấm vào trong nước, trôi hơn phân nửa, hiện giờ biến thành một mảng lớn đen sì, rồi tung rôi mù dính trên mặt, vốn không nhìn rõ là người hay quỷ.

Cộng thêm toàn thân vết thương, quần áo rách nát, quả thật không khác gì tên ăn xin nhỏ xin cơm trên đầu đường.

Nhưng mà nhìn trong mắt Sở Dật Đình, hắn biết Tô Hồng Tụ lâu như vậy, nhưng chỉ có lúc này nàng đẹp nhất. Đẹp này không liên quan đến dung mạo, không liên quan đến giới tính, chỉ mơ hồ nhìn không rõ dáng vẻ của nàng, chỉ cảm thấy nàng dịu ngoan sẵn sốc rúc vào bên cạnh mình, khiến từ chỗ sâu nhất trong lòng hắn sinh ra một niềm hạnh phúc đầy cảm giác ý nghĩa.

Trong nháy mắt đó, Sở Dật Đình đột nhiên hiểu ra, tại sao Phụ hoàng hắn lại nổi điên.

Tại sao khi mẫu phi đi, Phụ hoàng gào khóc thảm thiết trong tầm cung, hận không thể hủy diệt tất cả bên cạnh.

Hạnh phúc vào ngọt ngào, nếu như chưa từng lấy được, đương nhiên vĩnh viễn sẽ không nhớ thương, nhưng một khi đã lấy được, tách nó đang sống sờ sờ ra khỏi tính mạng của mình, là người cũng không có cách nào chịu được, khổ sở này không thể tốt hơn mọi tim móc phổi bao nhiêu.

“Này, rốt cuộc ngươi có ăn không? Ngươi không ăn, ta muốn ăn đó?”

Tô Hồng Tụ mãnh liệt nuốt nước miếng, eo nhỏ uốn éo nhìn cháo gà nóng hổi trong tay.

Nàng không chú ý, bởi vì làm phép dieenndkdan/leeequhydonnn quá độ, chín cái đuôi hồ ly của nàng đều lộ ra, đang rung qua lắc lại dưới mắt Sở Dật Đình.

Sở Dật Đình không lên tiếng, giả bộ không đói bụng, đẩy cháo gà lại cho Tô Hồng Tụ: “Không ăn, mùi vị gì, thú vị chết.”

Khiến Tô Hồng Tụ giận đến trừng mắt lên với hắn: “Cái gì thú vị chết! Ngươi có biết không, vừa rồi vì bắt con gà này, ta thiếu chút nữa lăn vào hốc núi! Ngươi xem! Ngươi xem! Chân của ta cũng té rách! Ngươi còn ở đây nói bóng nói gió!”

Vừa dứt lời, đã thấy tròng mắt thâm thúy của Sở Dật Đình xẹt qua đau lòng không dễ cảm thấy.

“Ngốc chết, tóm một con gà thôi, khiến cho khắp nơi trên dưới toàn thân đều vết thương.”

Qua rất lâu, lâu đến mức khiến Tô Hồng Tụ cho rằng Sở Dật Đình đã ngủ rồi, lại nghe được Sở Dật Đình giảm thấp âm lượng, nói một câu không thể nghe nổi.

Sở Dật Đình nói chưa dứt lời, cơn tức trong lòng Tô Hồng Tụ càng lớn, tiếng nói cũng càng vang.

“Còn không phải bởi vì ngươi! Người ta tốt bụng đến đỡ ngươi, ngươi! Ngươi không biết lộ ra tật xấu gì, một phát đẩy người ta ngã trên mặt đất, chẳng lẽ ngươi không thấy trên mặt đất toàn bụi gai sao?”

Khi đó Sở Dật Đình tập trung tinh thần định đuổi Tô Hồng Tụ đi, chỉ sợ trời tối, nàng sẽ bị dã thú xé thành mảnh nhỏ, nào còn nhìn thấy mặt đất có bụi gai không?

Tô Hồng Tụ vừa nói như thế, hấn mới nhớ lại, quả thật, vừa mới bắt đầu, vết thương trên người Tô Hồng Tụ không nhiều như vậy, chính là sau khi bị hấn đẩy một cái, toàn thân nàng mới đều bị thương, đáng vẻ vết thương chồng chất, bị người ngược đãi.

Không khỏi cúi đầu, ngực buồn buồn, nói không ra lời.

Hai người không biết làm sao, rõ ràng quan tâm đối phương, lo lắng cho đối phương, lại vừa nói sẽ phải gây gỗ, vốn không có biện pháp hòa bình sống chung.

Một lát sau, Tô Hồng Tụ lấy thịt ở xương ngực ra ăn, lưu lại một đùi gà, còn có chút rau dại, đưa cho Sở Dật Đình: “Cho ngươi. Ngươi nhanh chóng khỏe lên, bảo dưỡng tốt rồi, ngươi phải cống ta ra ngoài!”

Tô Hồng Tụ cau mày nhìn hai chân máu thịt be bét của mình, mới vừa rồi còn không phát hiện, lúc ngồi xuống nàng mới nhìn ra, hai chân nàng đều bị bụi gai cào rách rồi, lại vẫn luôn lo trong lo ngoài đi không ngừng, hiện giờ tất cả đều nát rồi.

Máu tươi đầm đìa, rất thê thảm.

May mà không phải là thân thể của nàng, nàng không cảm thấy đau, nếu không nàng thật sự sẽ khóc chết đi.

Tô Hồng Tụ cau mày, cụp khuôn mặt nhỏ xuống phiền muộn không vui nhìn hai chân mình, đang suy nghĩ, chân này có thể trị không?

Trị không hết, chẳng lẽ nàng lại phải tìm một thân thể mới?

Lại đột nhiên cảm thấy trên người nhẹ bẫng, trên lưng căng chặt, trời đất quay cuồng, đã bị Sở Dật Đình ôm một phát lên giường.

“Ngươi... Khoan đã! Ha ha, ngươi không cần hút chỗ đó, nhột!”

Tô Hồng Tụ mắt chữ A mồm chữ O, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi mà nhìn Sở Dật Đình rõ ràng cảm hai chân của nàng lên, giúp nàng hút cục đá nhỏ và cát dính trong da thịt.

“Đừng đụng, đừng đụng! Ngứa quá!”

Tô Hồng Tụ kêu không ngừng, vừa uốn éo vừa giãy, không để cho Sở Dật Đình chạm vào chân của nàng, còn có một cảm giác nói không rõ ràng, vừa tê dại, vừa thiêu đốt từ chân nàng truyền đến đáy lòng, theo mỗi một tác đường cong đôi môi đẹp đẽ của Sở Dật Đình dính vào chân nàng, như điện quang hỏa thạch đánh xuyên vào lòng nàng.